

דרורה דקל יצרה עבודה צרה המשתרעת על פני קיר באורך של מספר מטרים. בעבודה מופיע רצף של דימויים שטוחים, עשויים ממגזרות פח אלומיניום, כמו מגזרות נייר שילדים גוזרים לבניית "עולם" משלהם. הדימויים הם עצי ברוש, גדרות, בתים וחיות, ההופכים על ידי ביטול תלת הממד לצל של עצמם. בין הדימויים שתלה דקל קופסאות אדומות, שבעברן הכילו מתזים של צינורות לכיבוי אש. על מכסה של כל קופסה ישנה מדבקה שעליה רשומות הוראות בטיחות למקרה של שריפה. בחלק מהקופסאות מופיעים דימויים וחלקן מרוקן מתוכן. העבודה כולה בנויה מאוסף של פרגמנטים, שנלקחו מסיפור שלם או מכמה סיפורים שהתפצלו, היוצר זיכרון ש"רץ" לאורך הקיר.

על גבי הדימויים מודפסים טקסטים קטועים של מכתבים, כתובים בקליגרפיה גרמנית, שנשלחו מאב (סבה של דקל) אל בתו. על הטקסטים טבועות חותמות של הצנזור ושל הצלב האדום. בעיקרון, המכתבים עוקבים אחר מסלול הבריחה של הבת מוינה ועד בואה לישראל.

ההשראה לעבודת הקיר של דקל נלקחה מרישום שציירה בעפרונות צבעוניים 'דיתה הקטנה' (כנראה קרובת משפחה שנספתה, והציור מופיע על אחד מן המכתבים השמורים עם האמנית). ברישום נראים בית, גדר, ציפור ודשא. הדימויים ה"פסטורליים" ברישום הופכים בתודעת האמנית למאיימים. הבית אינו תמים, הדשא אינו ירוק והציפור החביבה נראית בעיניה כעורב שחור וטורף.

רבות מעבודותיה של דקל עוסקות בחיפוש ובחקר העבר. השאלה היא כיצד מדברים על עבר, על דבר שהוא בחזקת נעלם אך גם נוכח בנו בכל עת, ואיך מתחקים אחר מה שהיה ושאינו מעסיק אותנו בקביעות. לשם כך דקל ממציאה טריטוריות, הורסת אותן ושוב בונה ומחדשת. בדרך זו היא אוספת עובדות, שואלת שאלות ולעיתים אף מקבלת תשובות המגיעות מן האין. "אני מנסה לחבר פאזל, פרגמנטים שהתגלגלו ועברו מטמורפוזת, שלרגע הם מפתים בתמימותם ויופיים ולרגע הם מכים בך בבטן". בעבודה הנוכחית מצליחה דקל לבנות את הטריטוריה ההזויה שלה באמצעות דימויים הנעים זה אחר זה, כמו בסרט אילם, סתום וחתום, במרחב של זמן מתעתע, שקווי המתאר שלו, הברורים והמטושטשים, המוכרים ומושכים את הלב, חומקים מהגדרה.

אטריות

אוצרות אורה קראוס | יהודית מצקל

09//2005

02

01

04

11

05

06

07

08

09